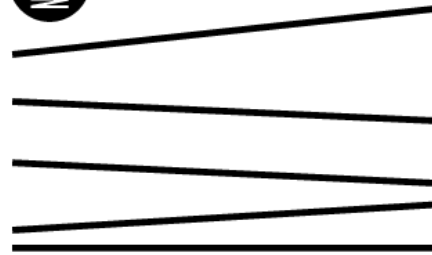

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Stenersen, Ped. Chr.; Frønning Skeyværingens
[i.e.: Ped. Chr. Stenersen].

Titel | Title:

Critiske Tanker over de riimfrie Vers, forfattede
i Anledning af den i de lærde Tidender under
No. XXXVI indrykkede riimfrie Afskeed med
Parnasso

Udgivet år og sted | Publication time and place:

[S.l.], [1752]

Fysiske størrelse | Physical extent:

24 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

om
rtmfrie
Bers

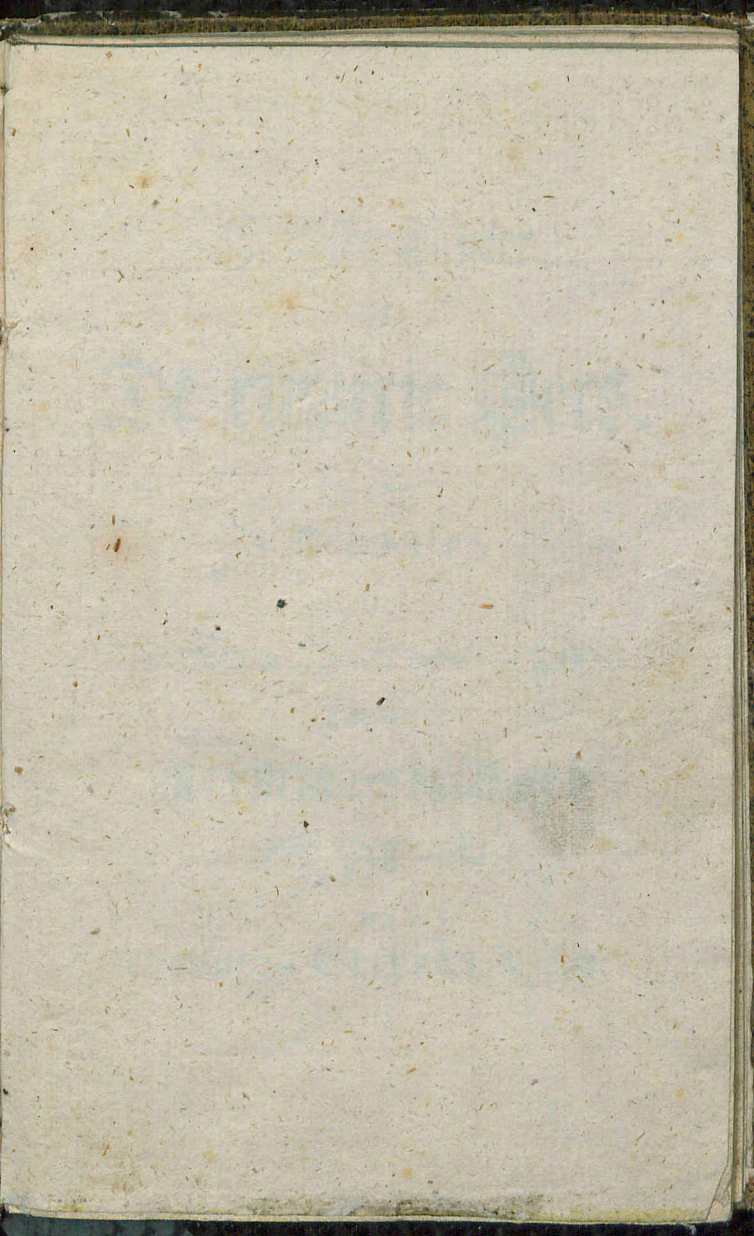
47. - 2.19. 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023293278

Critiske Tanker

over

De riimfrie Bers,

forfattede

i Anledning

af

Den i de særde Tidender under No. XXXVI.

indrykkede

Riimfrie Afstæed

med Parnasso

af

Fronning Skenværingsen.

* * *

Von Keim entfesselt, eilt mein sichrer Fuß
 Auf Glucks Bahn! Ich lache glücklich kühn
 Der finstern Klüfte und der steilen Fähe,
 Und auch des rasenden Geschrey's der Reimer.

Ich hebe mich zu Sternen schwindelfrey,
 Weit unter meiner Bahn schwärmt Battus Bruth,
 Und lästert die ihm zu verwägnen Schritte,
 Und klaget die gebrochenen Gesetze.

Lange.

* * *

 Den Forundring, som jeg sættes i, den
 Andagt, som jeg henrykkes af, naar
 jeg læser Hr. Klopstoks *Messias*,
 efterlader sig en en ringe Høragtelse for den
 mig ellers ubekiendte Forfatter.

De tvende sidste Sange af det første Bind
 vare endda en kommen mig til Hænde, da jeg
 af de lærde Tidender fornam, at denne store
 Poet fandt under vor store *Friderik* den
 gyldene Røe, hvilken er umistelig for dem,
 der følge ædlere Drifter, og arbejde i ud-
 valdere Materier, end vore almindelige Læp-
 ligheds Poeter.

Ofte frygtede jeg med Professor *Meyer*,
 at denne ypperlige Heltesang skulle have sam-
 me

me Skiabne, som Apellis coiste Venus;
et Udfald, hvilket vel fornemmelig ey ville ge-
raade de Tydskes Smag i Poesien til nogen
synderlig Ære, men som dog tillige ville stille
os ved dette fortræffelige Bærks Læsning i
sin fulde Sammenhang.

Ofte ønskede jeg Poeten med hans schweit-
serke Belyndere, at han maatte finde dem,
der vilde opmuntre ham til sine Helte-Sanges
heltemodige Fortsættelse, paa en Maade, liig
den, hvilken Engellænderne brugte mod deres
fortræffelige Pope. Men da de Tydske selv
tilstode, at man i flige Tilfælde heller kunde
ønske end give de fornemme Tydske Engellæ-
nderes Sind: trøstede jeg mig kun ved den
Tillid, som Poeten selv i dette Fald haver
til sin Fortløbere, den han paa en rørende
Maade fremfører i Begyndelsen af den tredie
Gang:

Erde, mein mütterlich Land, die du mich im fäh-
lenden Schosse
Einst zu den Schlafenden Gottes begräbst, und meine
Gebeine
Sanft bedeckst; Doch dann erst dieß hoff ich zu
meinem Erlöser,
Wenn von ihm mein heiliges Lied zu Ende gebracht
ist.

Dog Klopstok fandt det hos Fremmede,
som han mueligt ey ventede sig af sine Ege-
ne.

ne. Monarken, som er saa agtsom paa alt det, der kand befordre Rigerens sande Glor, Kiender tillige, at Religionen, og næst den gode Smag lægger den vigtigste Grund; hvad Under da? at han tilbønder Hr. Klopstock sin Kongelige Naade. Hvad ædelt, hvor ævigt et Navn, hvad vigtig en Fordeel, at antage sig den Poet, i hvis Bærk Poesiens heele Styrke vliiser sig paa det prægtigste, hvis Indhold er saa høyt, saa helligt, og Læseren saa nær angaaende, at hans Hierte (hvis det ey er aldeles ryggesløst og følesløst) maa opfyldes med de gudeligste Kærelser. Professor Mejer dommer derfor, at Klopstocks Sange kand tiene Læserne baade til at forbedre deres Smag og Fromhed. Det sidste, lægger han til, kommer i vore Dage ret paa en beleylig Tiid. Man begynder snart overalt at holde det for et Tegn paa Dumbhed eller Bedragerie, at man er en Kristen. Slig en Poesie, som Messias, er beqvem til at gjøre det høye, det heroiske i vor Religion føleligt til Spotternes Beskæmmelse. Det er beklageligt og tillige overmaade skadeligt, at mange af vores Religions Forsvarere, naar de foredrage Religions Sandheder, ey kand opnaae hverken det Høye eller det Inddragende, hvilket man dog ofte antræffer i Religions Spot-

ternes Skrifter. Vores Poet gjør meere til den Kristelige Religions Befæstelse, end mangel Theologus, hvilken paa den allerorthodoxeste Maade forsvarer sin Troe. De hedenske Poeter flattede sin Religion ind i sine Vers; hvi har vore Poeter hidindtil ey flittigere efterfulgt dette Monster?

Min Agt er ey, at viise de Guldkommenheder, som Hr. Klopstoks Messias prunker med frem for andre; jeg henviser Læseren til Hr. Professor Meyer, hvilken var den første, som anpriiste de Tydske de Skionheder i Messias, hvilke de enten ey sølte, eller ey gjorde deres Følelser bekiendte, da man dog i Almindelighed ey fandt beskjolde dem paa hiin Side af Havet, som de der fortie endog sine Hvermands Indfald.

Min Hensigt er eene, at meddeele mine Tanker om de sexede og tillige riimfrie Vers, (Hexametra) hvilke Klopstok har betient sig af, og som Forfatteren af det nye Parnassus (der er indrykt i de lærde Tiidender) fornemlig har stikket paa.

De gamle Poeter betienede sig til deres Indbildnings Helte af de sexede Vers, som de der best skikkede sig til høye og heroiske Materier; kunde da vel Hr. Klopstok udvælge andre til at besynge Menneſke-Bennen,

den

Den store den virkelige Helt, efter sin Maje-
stæt og Bærdighed.

Poeten har brugt riimsrie Vers, det er
sandt, men tillige priiselig, at han har brudt
dette Aag, under hvilket saa mange andre
forgiæves har sukket og stræbet.

Den Poet skal visseligen have en uom-
skrænket Magt baade over Tankerne og Riim,
dersom han ey for de sidste Skjød mangel
Gang skal opofre de første, slikke, ja støde
mange uvedkommende Indfald ind i Materiens
brudte Orden. De maa klage med den be-
rømte Keenberg:

Jeg rokker, raver frem og frem,
Og naar jeg meest har rokket,
Saa har dog Verset ingen Klem,
Ey hugget er, ey stukket.
Thi sætter jeg det Ord Poet,
Og jeg derpaa vil riime:
Da maa jeg slutte med Privet,
Og ende med en Liime.

Hvor saa ere ey de, om hvilke det Land
siges, som om Bording:

Naar jeg dig seer saa niesterlig
En Digt at sammenbinde,
Sag slutte maa, at Riimet dig
Med Forsæt vilde finde.

I Rimmvers sættes oftest det andet Vers for det førstes Skyld, og det var endda hvad det var, dersom Fornuften maatte raade over alt, men naar den faaer Lov at gjøre en Linie, saa gjør Verset den anden.

Den berømte Sitten Mabler fortæller os i sit 28de Blad, i hvilket han grundig undersøger denne Materie, at en vis Engelsk Poet har sagt, at hvo som skriver paa Rim, dantser i Lænker, skal han gjøre store Skrit, maa han udviide Ræderne.

Rimene ere de Skær, hvorpaa har strandet saa mangen Poet, som mueligt havde undgaaet den Ulykke, hvis han, uden at holde ind ad til dem, havde forfulgt den rumme Materie, som han havde for sig.

Sandt nok, en Boileau hos de Francke, en Haller, en Hagedorn hos de Tyske, og en og anden af vore, har vel seylet imellem disse Skær, og ere dog slupne uskadede; men monne ey disse poetiske Skær og lave Grundde have hindret dem at udbrede Tanterne i sin rette Bide, og nødt dem mangen Gang at lavere, ja ankre, naar Geisten viiste dem gunstige Vind.

Boileau klagede det om sig selv, og jeg troer at de fleeste maae tilstaae det samme. De ere store Poeter, og havde mueligt blevne større, om de havde sat Rimene tilside. Desuden

den daarligt at vove paa en andens Lykke, klogere at træde den Stie, som er den sikkerre, naar den fører ligesaavel til Maalet.

En Poet har nok at tænke ordentligen og Materien anstændigen, samt at udføre den efter dens Bærd: hvi skal han bindes til de Love, som nøde ham til at vanskfabe det Heele for en Slags Zivats Skyld?

Desuden ere jo Rimene ey saa umistelige? En riimfrie Poesie kan jo dog være fuldkommen skion?

Gaae vi høyt op i Tiden, da viser sig jo Poesien i sin fulde Størke i de bibelske Sange, og dog ere de uriimte, vel har den store Clericus gjort sig Umag med at opspore Rimendelserne, men den berømte Saurin har vilst, at han paa en uanstændig og uilladelig Maade har gjort Bold paa Teyten, for at tvinge Rimene ud. Paa saadan Maade gorgjør han ved en artig Prøve af den franffe Oversættelse af Debora Sang, hvis Oversættere intet mindre har havt i Sinde, end at forfatte den riimvils, at man fandt gjøre al ubunden Stil til Vers.

Nest Hebræerne have Graerne bragt det saa vidt i Poesien, at deres Verke ansees for Kilder, fra hvilke man skal hente de poetiske Skionheder, de vare de første, som bragte Poesiken i Regler, de første, som vilste, hvori det

Høye, det Indtagende, det Fuldkomne i Poesien bestod; det eene gjorde en Aristoteles, det andet en Longin. Rømerne arvede Grækerne Lærdom og Smag, de rettede og forbedrede sin Poesie efter den græske, og laa-
nede af den de ægte Skønheder. Hvad Lande have frembragt større Poeter? Ansæes en Homerus hos hiine, og Virgilius hos disse, som de, der have bragt det til den opnaaelige Høide i Poesien; og dog ere Riimene en nævnte, en brugte hos disse Folk. som havde Sprog og Smag fuldkommen i sin Magt.

Sandt nok, man finder hos nogle af dem hist og her et enkelt Riim, og den lærde Suetmeener, uden Vanskelighed at kunde viise, at Riimendelserne vare for de Gamle en aldeles ubekjændte, en heller altid af dem forkastede. Jeg undrer meget heller, at de en oftere forekomme hos dem, da deres Sprog var saa rigt paa de saa kaldede rige Riim; men efterdi de saa sielden findes i deres Poesie, maae vi da en riimeligere slutte, at de have gjort sig Glid for at undgaae sammes Brug.

Det romerske Riges Fald drog Videnskaberne Tab efter sig. Den beste Part af Europa blev oversvømmet af barbariske Nationer. Et Folk lagde Rømerne Riader paa, som gjorde kun lidet Bæsen af Studeringer.

Spro

Sproget med Smagen maatte gaae under, og give den gothiske Plads. Poesien fik et andet Syn; den blev spendt i Næg. Gottsched anmærker derfor af Temple, Forfatteren til den Sevarambiske Historie, og Grævschafresbury, at Rimene ere en at ansee for andet end Levninger af de Skyther, Gother og Celter. Den berømmelige Huert holder det iligemaade for sandsynligt, at Europæerne have lært af Araberne at gjøre de leoniniske Vers, hvilke en gik i Svang, for Tarikus og Muska brøde ind i Spanien.

Saa meget see vi heraf, at Rimene ere af en sildig Opfindelse, ubekiendte for de Gamle, hvis poetiske Værke vi endnu med Forundring læse, det skulle og være mig let at viise, at de en have Sted blant Poesiens umistelige Skionheder. De gaae en ind i det Begreb, som man gjør sig om Poesie; thi ellers kunde jo de hellige Poeter, og hine Digtere høyt oppe i Heden:Old, en bære dette Navn.

En heller har man i Dag eller Gaar begyndt at rette Poesien efter de Gamles Mønster; de, som boe paa hiin Side af Havet, af Alperne og det pyrenæiske Bierge, have jo for lange affastet det barbariske Riimeaag.

En heller er Klopstock den første blant de Tyske, for hvis Skyld Riimemagerne har

nødig at rumme det nemlig hellige Parnas. Alt i forrige Aarhundred ere Lukani Pharsalia og Miltons forlorne Paradiis oversatte i riimfrie Vers. Alt de en fik flere Efterfølgere, skede mueligen deels fordi de Tydske satte efter indgroed Bane Poesiens Væsen i Riimene, deels fordi det falder lettere for de parnassiske Nederlændere, at forfærdige deres nedrige Værke i Riim, end at forhøje Materien i riimfrie Stil.

Dog Tiden kom, at de sande poetiske Regler og ægte Skønheder skulde udvikkles af et ugartiløst Mørke. Den Ere var giemt til Bodmer og Breitinger, to berømte Mænd inden for de schweitzerste Bierge. Gorttsched med sin heele Sværm fulgte dem, skiondt med uvisse Trin. En forkastede de Riimene aldeles, dog forringede de deres Værd. De beviste, at den Klang, hvormed de kildre Ørene, langt fra en veyer op mod den Hinder, som de forvolde baade Poeten, Materien og Læserne.

Hr. Bodmer i sin Sittenmahler, Pyra i sin Tempel der wahren Dichtkunst, Lange i sine horazische Oden, og de begge i deres freundschaftliche Lieder, at jeg skal tie saa mange andre, har været Klopstoks Forgængere, og Forfatterne af
Noah,

Noah, der Syndflut, des Frylings, hans værdige Efterfølgere. Mænd, som alle have fulgt og opnaaet de Gamle, de Gamle, hos hvilke man efter en naturlig Tilbovelighed roser, ja til Henrykkelse forundrer det, som man hos de Nyere holder for lastværdigt, de Gamle, som man fremsætter til et Mynster for de Nyere, dem man dog misunder, naar de kan træffe hiine.

Dog langt fra at jeg påbyrder alle dem denne Beskyldning, som dadle de riimfrie Vers, jeg veed, i hvor stor en Evang de udvortes Sandser holde os, og hvad en Magt der ligger i en indgroed Skole-Bane. Vi læse de Gamles Skrifter allene for Sprogets Skyld. Bore Solemestre i Almindelighed meene, at have fyldestgiort deres Trælle-Arbejde, naar de paa en haandgribelig Maade har giort os Phraser, Accenter og Toner fællelige: meere udfræve de en til en Poet. I port eget Maal see vi alle Vers at riimes, i Naboernes ligesaa, hvad Ansæelse sætter dette en Riimene i? Jeg læste af selvsamme Aarsag de riimfrie Vers i Begyndelsen med en Slags Modbydelighed, indtil jeg kom paa de rette Spor, den nye critiske Digtkunst gav mig Anledning til at estertænke Sagen nyere. Længe beholdt den gamle Riimenmaade

Over

Overvægten, jeg leer endnu ad de Skins-
Grunde, med hvilke jeg forsvarede den sam-
me imod en Ben, som, ung af Aar, men
moeden i Studeringer, døde til Halle. Endeli-
gen gav jeg efter, overvunden af grundige
Beviiser og fiendelige Prover af dennes
Glethed imod hiin.

Jeg undres derfor ey over, at Forfatteren
til den riimfrie Afsteed med Parnasso anta-
ger sig med saa stor Nidkierhed Riimekunsten,
som har saa længe havt fuldkommen Hævd i
Norden.

Jeg undrer mig kun over, at han ey med
andre Grunde har søgt, at rædde dens Vre:
jeg vil kortelig berøre de samme.

Han meddeeler os et Privilegium, hvori
Apollo foregives at ophæve Riimekunstens Lo-
ve, for at bevare sin Velstand, og sætte Par-
nassum i Sikkerhed for stormende og sultene
Poeter, som han ey fandt føde, Bierget ey
rumme, den golde Pallas ey opamme, Heli-
kon, paa hvilken alle have faaet Smag, ey for-
slaae til.

Spørge vi de nyeste og maafee de rigtigste
Jordbeskrivelser over de Parnassiske Egne
til Raads, da deeler den berømte Svift, som
har igiennemkrøbet alle Vinkler i Landet, dem
1.) i det egentlig saa kaldede Parnasso, som ud-
gior

gior Toppen af Bierget, hvorpaa Apollo med sine Gudinder have sit Sæde, og hvor ifkun de, som have trængt ind i Poesiens inderste Væsen, indlades, og hvad ere de en saa? 2.) I de saa kaldede parnassiske Nederlande, som ere store frugtbare og folkrige Egne, hvor Handel og Bandel florere i Overflodighed. Indbyggerne have alt for længst revet sig løs fra Apollinis Herredomme, det var dem umueligt, at kravle op paa Bierget til de aarlige Lande-Moder, for Hovedsvimmel; thi have de affondret sig, og udvalt en egen Konge, *Midas* (saa fortæller en af Overbiergets berømte Beboere, som med sit skarpe Syn kunde oversee alle de nedrige Lænder) *Midas*, den ælskede *Midas*, som af sine Undersaatter og kaldes Apollo, regierer der vidt og bredt, en Høy, som nogle kalde *Antiparnassus*, andre *Bloksbiereg*, er det Sted, hvor han med sine Ni Gudinder, *Dorchen*, *Lorchen*, *Zanchen*, *Lenchen*, *Råtchen*, *Gretchen*, *Suschen*, *Lieschen*, *Gunchen*, har fæstet Sæde; *Sileni* Esel er den *Pegasus*, som bær de bloksbieregiske Digteres feede og ladskede Kroppe over de haarde og ujevne Stier, *Covent*, *Ol* og *Katafia* deeles ud i Overflodighed, og Bandet af Onokrene, omendffiondt det er temmeligt dyndigt, flyder det des stærkere. Kong
Mida

Midtæ største Omhue er, at holde Indbyggernes Antal ved lige; thi omendstjændt han med sin heele Sværm ey eengang uden at swimle fandt see op til Overbierget, saa maa han dog altid holde sig færdig for at imodtage de streisfende Parnassianer. Apollo sidder paa Parnasso i dyb Roe, de vove sig ey uden for Fædernelandets Sumpe, hvor de ere fødte og opdragne, det eeneste, som de vove, er, at de med deres hæse Dværken søge at overdøve Parnassianerne: daarlige, da de ey forstaae, at Luften opsluger Lyden, før den fand naaer Biergets lyksalige Høje, fra hvilke altid svæver en stille Vind, som fordeeler og bortdriver de af Summerne opstigende Dunster. I de stille Lunde opfostrer den milde Pallas de unge Poeter med Helikons Crystall-Bande, og Muserne bøye deres Stemmer til Undighed, ligesom Phoebus giver dem den rette Styrke, uden Fald at holde Hønden.

De, som han agter duelige at udsee sig til Foster-Sønner, udgiøre saa ringe et Tal, at Gudinderne med Magelighed fandt overfare dem, ja søge at forekomme hinanden. De parnassiske Aarbøger sette en meere end Syv Nordiske Digtere paa Parnasset; og blandt de udenlandske ere der saa Nøier, som overgaae dette Tal. Den berømte Tøger Keenberg

berg derfor forestiller os Apollo saa kræsen, at han ey engang ville antage den store Kingo uden paa visse Vilkor, og Millioner viiste han bort med disse Ord:

Der hører andet til end Vers,

Om du Poet vil være.

Aldrig har derfor den rette Apollo givet dette Privilegium, Biergets Hønde gjør ham tryk for de tumlende Poeter, deres Agt er aldrig at søge det Høje, de rode sig ned i Sumperne efter det Dybe (Noß & Jos). Parnasset har aldrig været saa forsat, at det har været fornødent at oprette nye Colonier.

Midas er det, som under Navn af Apollo har udgivet dette Privilegium. Midas er det, som aldrig fattes poetiske Tilhængere, saa længe som Rimene ansees for en væsentlig Styrke i Poesien. Midas er det, som ved Rimenes Fald maa frygte for sit Riges ufeilbare om ey Undergang, saa dog Indskrænkelse.

Han udrustede derfor en af Bloksbiergianerne, som boede næst under Parnasso, og undertiden havde drukkit Spilde. Bander af Aganippe til at gjøre den fornøiede Poesie latterlig.

Er saft ihn um,

Beßagt und segnet ihn, mit diesem Wunsch:

Seyd dum.

Wernike.

Den samme søgte strax at forringe Klopstoks Poesie i et Verk, som Midas gav det Navn Wurmsamen, i hvilket han har ud-søgt alle de høye og prægtige Tanker, som de nye Poeter har betient sig af efter Materiens Værdie, dem han overfører til ringe og latterlige Ting efter Grund-Reglen i Midas Digt-Kunst.

Daarligh, da den nye Poesie taber ligesaa lidet derved, som den hellige Skrift mister sin Høyhed, ved at dens høye og syndige Tanker anbringes i BenSadichs Historie om Dronningens Krige af Ungarn. Imidlertid gjorde dog dette Vers hos mange en forønsket Virkning. Stolt og lystig over saa god Begyndelse lod Midas Onokrene synde omsonst, og uddeelte anseelige Gunst, og Naadetegn. Derpaa blev dette Patent forfærdiget og udgivet i Apollinis Navn, for desbedre at besdrage de Ukyndige, han lod det ved den bekiendte Riismed Dorus, som nu havde Plads blandt de sværmende bloksbiergiste Vander eller Gnomer, i Drømme bekiendtgjøres for Digterne i Norden. Mange lode sig i Hast forblinde af det skimrende Phoebe Navn, is blant dem den gode Mand, som meente at handle mod sin poetiske Samvittighed, om han en strax lod det indrykke i Aviserne.

Det tusindtungede Rygte bragte Apollo denne

denne Tidende, han lod den strax i Aarbøgerne indføre, for Næsten loe han Kuns af Midtæ forgæves Umag.

Men da Rygtet nævnte Udgiveren at være en af Nordens berømte Poeter, droge Gudinderne Thalia og Melpomene, som de, der havde opfostret samme, et dybt Suk. Phœbus vendte sig til dem, sigende, hvi undrer vi os da meere over den vanvittige Pobel? Patentet blev oplæst, der manglede ey paa sine Anmærkninger.

Min gode Landsmand, sagde Emund, som havde samlet og udgivet Edda, maa tænke, at Varnassus ligger i Grønlands evige Gisbierge, da han troer, at Landet ey kand føde sine Indvaanere. Troer han da, var Keenbergss Ord, at enhver Dugendop, saa snart han kan rime Hvidt med Sort, en Vande Fage med en . . . maa kramme de hellige Bryste. Og jeg, svarede Ringo, havde alt gjort min Sebyeegaards Roeflage, og endda ey faaet en Taar af. Swift stak i Latter, da han læste de Regler, som de friegivne Poeter bleve tilladte at følge, de samme som han havde gjort bekiendt udi Antifabline. Da Simbulæyr, som oplæste Patentet, kom til det Sted om det nye Varnassus ved Alperne, revste Phœbus, sig og sagde: Jeg har betient mig af tvende Alpiske Lærde for

at rette den Tydske Poesie. Disse Mænd har arbejdet ivrigt i 30 Aar, for at rense denneslugte Stald. Deres Lærdomme vare byggede paa urygge Grunde. Nogle unge Poeter fulgte dem, og Midas Rige blev truet med et Affald; han holdt derfor for nødvendigt, deels at anrette der et Antiparnas for at opsnappe den poetiske Unadom, deels ved en af hans troe Tjenere i Tydskland at gjøre kundbart, at Affaldet inden for Alperne ey var saa almindeligt, hans Parti holdt det andet altid Stangen.

See, sagde Apollo videre, Midas fandt en fiule sin egen Skade, sin egen Dumbhed.

Pingve sed ingenium mansit, nocituraque ut
ante

Rursus erant domino stolidæ præcordia lingvæ.

Skulde min Søster, Blisdoms Gudinde, holde Amme til Dumbheds Børn? Nej, nu rober Midas sig selv. Dette eene fandt vidne om hvo der er Forfatter af det berøgtede Privilegium. Parnassi Band, sagde Thura, gjør aldrig hovedsvimled, det opfylder kun Hjertet med en forborgen Guddom, som indblæser den poetiske Aand, Hønhed, Munterhed, Tillid og Styrke. Men Onokrene, sagde Bording, saa længe jeg drak af den, gjorde mig hovedsvimlet, den betog mig Eyst til at udvælge ædle Materier,
ja

ja den blæser op, sagde en anden, den gjør, at man anseer andre Poeter ringe, ja den forvirrer baade Tanker og Ord, den føder et Missmass af poetiske Bagateller. Hvad have vi Beviis behov, sagde Aræboe, da Simbulstyr læste Poetens egen Slutnings Tale.

Midas havde vel strax ladet dette sit Messerstykke bringe til den gode Smags Tempel, der at opslaaes paa Pillarerne, det fandtes og virkelig fasthæftet paa en af de yderste Piller med de barbariske Grændser. Gudindens Critica indsaac dets Ughydighed, og lod det strax udsøge iblant deres Arbejde, hvis Forfattere bleeg og udrædede af Natte, Dag, Sved og Arbejde, have forklaret os et & ved et atqve efter Minellii Raade til den gandske Christenheds Fryd, hvilke have som Burman, Paw, Benthlei og Perizon om en falsk Punkt vevlet Slag som Husarer, hvilke med Hübner og Weise &c. have skrevet mange Penne stumpede op til Skafstet, og opslidt mange Baller Papiir for at forævige sit Navn paa den lærde Verdens Beføstning, hvilke have med Oversættelser oversvømmet Verden, allene for at vise deres Uduelighed og Dumhed. Jeg skulde en troe, at Forfatteren meener, at have antruffet disse bloksbergiske Regler i de nye parnassiske

Poeter, forstaaer han det saaledes, saa beder jeg ham indstændig, at han vil viise, hvor Klopstok eller andre, som have affastet Riime-Aaget, har holdet det Høye i Digtekunsten at bestaae deri, at den er urimelig, at de affpise Folk med tomme Ord, at de opskrue deres Moders Maal, saa at ingen fandt kiende det igien, at de har steget for høyt, at de har fordunklet og formørket klare Ting saaledes, at ingen Dødelig kan fatte dem.

Han er saa god at gotgiøre, at en Christen Poet maae en bruge Aander i Steden for de Hedenske poetiske Guder, jeg meener det er billigt ja nødvendigt. Han gjør mig, og mueligt en stor Part af hans Landsmænd, en stor Tieneste, om han vil gotgiøre, at en Christen Poet maa en udvælge sig en Heltedigt af den hellige Skrift, og udviide Materien efter som han finder det sin Hensigt anstændigt, og om Hr. Klopstok (det er dog ham, som han egentligen stikler paa) har forbrudt sig i dette Stykke, eller gjort noget til Christi Riges Medbrudelse, thi det skal dog vel disse Linier sige:

Messias Rige vil paa alle Steder bygges

Saa fast, at det tilsidst en findes nogensteds.

Han har selv indviklet sig i denne Sag, og gjort disse Beskyldninger, og hans egen Væ-
re

re udfordrer, at han vilser at have skrevet med Grundighed og Indsigt, og en af Misundelse over, at Klopstock har faaet sin gudelige Poesie belønnet (det heder paa Antiparnassiansk at møie sin Rage.)

Til Slutning leder en patriotisk Aand mig til det Ønske, at en Landsmand maatte ved ligesaa ypperlige Sange i ligesaa vedkommende en Materie paa vort eget Sprog, gjøre sig værdig den Naade, som Monarken, der veed at belønne en sjælden Dyd, har lagt paa en Fremmed. Men hertil udfordres lige Styrke i Poesien: var i Norden. Og hvilket vi da fandt vente, naar Ungdommen bliver ledet til de ægte Spor af en sund og grundig Critik, samt naar de læse de Gamle for andet end at uddrage Phraser, og naar vore Poeter ville betænke, at der ere høyere Materier at øve sin Skialdres-Geist i, end i en skalkagtig Ode om Thl. og Mærn. De fleeste arbeide jo i Vedemands Stil. Dog

Nok har Poeterie forqvaklet Sprog og Smag,
Nok har Antilongin ført vore Digters Penne:

Det er dog eengang Tiid at lægge for en Dag,
At man lidt længere paa Pindus ere henne.

Skal Guld vel gjøre alt? Poet og Mand af Drog?
Ney Skam, skal dødt Metal oplive Digter-Aren.

Ja Skam, at en Poet skal som en Bl. skert og

En ps: r tinges til at følge Dødnings-Baaren.

Voel Føytens giftes: Dig skee Hæd huusraadig
Brud!

Lars Torst fik Mesterhat; han saa saa fedt et Stykke!

Mads Pengepug er død: Benaade hannem Gud!

Jens Blekplet Landraad blev! O viise Mand til Lykke!

Er det vel mueligt, at af saa vægte Glød

Den mindste Aare sig i eders Bryst fand høve?

Hvad Under, at den, som maa synge for sit Brød,

Ey høyt kan mede, men i Widen Sump maa svæve.

Thor Nyegaard.

